

— На такава проста стока кой обръща внимание! — обади се присмѣхулно рѣпата. — Вижъ, ние сме съвсемъ друго нѣщо! Всѣки ни цени, всѣки ни търси и ни се радва. А за какво да се радватъ на онѣзи тамъ грапави грозници, изровени отъ тъмнитѣ пазви на земята, бѣлъ день и слънце невидѣли? Кому сж нуждни тѣ, освенъ на свинетѣ?

Картофитѣ слушаха тѣзи присмѣхи и гълтаха мжката си. Изведнѣжъ голѣмата купчина се раздвижи и стори пжтъ на единъ голѣмъ картофъ, който излѣзе напредъ и подзе речъ:

— Така е, приятели, грозни сме. Отъ черната земя идемъ ние, тамъ се раждаме, живѣемъ и растемъ безъ слънце и свѣтлина, докато порастнемъ и се угоимъ, докато съберемъ храна за людетѣ, които не могатъ безъ насъ.

Нѣкога, много отдавна бѣше това, ни пренесоха отъ Америка, гдето е нашата родина. Никой не знаеше тогава, колко полезни сме ние. Всички мислѣха като васъ. Мнозина гледаха на насъ съ сжщото презрение, съ каквото ни гледате и вие тази вечеръ. Ала днесъ не е вече така. Всѣки разбира, че ние сме най-добри приятели на людетѣ — на бедни и богати. Наредъ съ житото и другитѣ зърнени храни, ние сме полезна храна.

Когато ни пренесоха за пръвъ пжтъ отъ Америка, германцитѣ ни посрещнаха много недружелюбно. Никой отъ тѣхъ не искаше да чуе дори, че сме добри тѣхни приятели, че у насъ се крие такова ценно богатство. Това бѣше презъ времето на императора Фридрихъ Велики.

За да убеди народа си, че сме полезна за него храна, мѣдриятъ императоръ си послужи съ хитростъ. Той заповѣда да сварятъ въ единъ котелъ картофи и започна да яде лакомо. Всички го гледаха съ недоумение и се чудѣха. Но тѣ знаеха и вѣрваха, че импера-